

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Brevis Synopsis Vitæ, Ac Virtutum P. Antonii Ivlii Brignole
E Societate Iesv**

Visconti, Giovanni Maria

Antverpiæ, 1671

Cap. X. Mortificatio Paſſionum animi in P. Antonio Iulio.

urn:nbn:de:hbz:466:1-43372

mini Dei nostri, mihi hoc tribuere dignetur. Hæ erant impressiones & cogitationes humillimi illius cordis, in quibus ultra notitias, quas dedit suæ excellentiæ naturalis, tanto securioris, quanto magis comparatæ ad se humiliandum, manifestarunt se tantæ virtutes, quantas poterit observare Religiosus Lector, cupidus proficiendi.

C A P V T X.

Mortificatio passionum in animo P. Antonii Iulii.

Mortificationi hæroicæ passionis tam superbæ, possumus Socias addere, quasi in comitatum triumphii, alias passiones animi, quæ fuerunt ab illo tam alacriter coërcitæ & refrænatæ, ut cum ne quidem parvi motus fuerunt ei familiares, non potuerit deprehendi quo firmo animi decreto dominium eorum sibi comparasset. Sufficient tamen pauca iudicia in argumentum victoriæ tam generosè obtentæ. In eorum seriem accenseri potest

test illud desiderium supra relatam, vivendi in aliquo Collegio obscuro, non solum humiliationis gratiâ, sed etiam cum accessione Superioris, qui eum assiduè exerceret, in abnegatione propriæ voluntatis. Tale fuit postulatio, ut posset se tamquam vile mendicabulum ostendere in porticu Albari, & vanitatem sæculi explodere, mortificando se in ipsa mortificatione amicorum, & propinquorum. Tale item constantia in gestando habitu vili, cum esset Sacerdos sæcularis, in conspectu totius civitatis cum sensu suorum consanguineorum, inter quos ut fuerint multi pietate præstantes; tamen cum necdum pervenissent ad eam Philosophiam, quæ latet sub hoc pallio, habebant se pro dehonoris & læsis: sed alia sunt præterea quæ non sunt adhuc commemorata, recordatione tamen & imitatione digna. Sunt autem hæc: Eo tempore, quo Oratoris munereungebatur in aula Hispanica, & meditaretur reditum cum tota sua familia, fuit per mortem ereptus filiulus, qui illi erat longè carissimus,

& de quo scribens ad Dominam suam Matrem dicit: profecto tam inopinamors & jactura, pupugit mea viscera, quia puel- tus elegantior, & indolis placidioris, non poterat vel imaginatione alicujus concipi & fabricari: dein recensitis qualitati- bus ejus bonis, robore & valetudine, quæ præferebat, statim prodidit, quam Christiane viderit eum, spatio non am- plius quatridui, quadam specie epilep- siæ expirantem, dicens: Et tamen quando fingebamus nobis spem affulgere pe- riculi cessantis; subito extinctus est. Pa- tientia. Dominus dedit, Dominus abstulit, sit nomen Domini benedictum! meliorem sibi sortem securam reddidit, & migravit, ut æternum beatitudine gaudeat; cujus fi- dem certam habemus: proinde dignus est invidia, non lacrymis. At tamen qui cor eripi pusionem & infantem tam amabilem totum venustum, & mansuetum, & totum bellum qui sortitus erat animam prorsus bonam; non potuit non esse lacrymabundum etiam illud gaudium, quod sit beatus. Cæ- terum orabit pro nobis, intercedet pro no- bis. Deo gratias agamus. Ita noverat suo
tem-

tempore concordēs reddere affectus Patris, & Christiani. Aliquanto post, cum esset Sacerdos sæcularis, mortua est sibi senior filia, non ita pridem marito juncta. Indicium sensus hoc solum edidit, quod receperit se ad Novitiatum nostrum foris Genuam, ubi sequenti manè, plus quam per horæ spatium discurret quidem cum uno è Nostris de rebus bonis, & salutaribus, sed ne verbo quidem illato de tali morte, nec minimo perturbationis signo dato: adeoque qui non percipisset aliundè casum, ne tum quidem recordatus fuisset; nisi quando Pater, qui recenter fuerat Sacerdotio decoratus, se paravit ad celebrandum, & rogavit ejus opem, ut quæreret in Missali Sacrum pro defunctis, quod intendebat pro eâ facere: per cujus mortem, quanto minus commoveret se, ad sensus doloris inutiles eliciendos, sicut & cæteri qui spem non habent, tanto magis resuscitati sunt sensus illius tristitiæ, quæ in salutem stabilem operatur. Etenim illo ipso mane dedit in resectorio communi quædam signa hu-

militatis, & poenitentiaë; de quibus dictum jam est superius. Argumenta animi altè, & Sanctè in Deo fixi. Neque minus ponderanda est fortitudo, quâ, licet jam Religiosus, accepit obitum Domini Iacobi Philippi Durazzo cognati sui, quem singulari amore complectebatur, tenero simul ac forti; utpote qui fundatus erat, non solum in communiione sanguinis, verum longè amplius in soliditate virtutum, quæ illi præsto erant in supremo gradu, & exercebantur moribus gratiosis & benevolentia plenis; quod ei etiam conciliabat gratiam apud non conjunctos, & reddebat supra modum spectabilem inter Nobiles; utpotè qui tum honoribus civilibus, & auctoritate privata in sua patria emereret. Cum ita nobilitate, atque una præfulgeret ornamentis virtutis, finivit optimam vitam morte, quam fecit pretiosam coram Domino, fortitudine animi, pietatis affectibus, & crebris actibus virtutum Christianarum. Quod cum relaturn esset P. Antonio Julio, qui tum temporis versabatur Senis apud Dominam suam sororem,

rem, viduam defuncti: dedit ad illam Epistolam spirantem quid Sanctitatis, in quâ, uti non patefecit minimum infirmitatis humanæ indicium, eo quod perdidisset propinquum tam arctè sibi devinctum, & amicum tantopere addictum illi, & toti Societati; ita attulit sorori consolationem planè robustam, desumptam ex certa fiducia bonorum æternorum; & nixam spe certâ, quam conceperat de salute animæ ejus, quod gauderet remuneratione, qua bonorum suorum operum aliàs patratorem, qua cruciatuum in morbo & morte constantissimè toleratorem. Vndè concludit: *quod me attinet nullus dubito; quin ipse ut summum, ut summum inquam tantum transierit, quasi per ignem, & modo dicat: O beata & felices afflictiones, qua paucorum dierum levissimis pœnis, me redemerunt ab illis, quarum singula hora superant annos integros, quibus aliquis decumberet in lecto, omnibus Iobi miseriis, & morbis oppressus! Eia ergo soror amantissima, noli angi corde circa res transactas: sed esto segura, quod Deus usque ad extremum halitum Marito tuo astiterit, & cu-*

stodierit paterno suo, & amabili, & liberali modo agendi, quo solet divina misericordia uti erga suos, quos magis diligit. Certè quasi manibus palpandum dedit quam luculentè noverit premiari eos in morte, qui dum viverent, illi benè servierunt. Hæc erant sensa, quæ in morte carorum vivebant in corde P. Antonii Iulii mortui omnibus aliis. Nec enim solum mortuus erat suis consanguineis extinctis, sed insuper etiam vivis. Invitatus aliquoties ad domum vel prandium à dicta Domina sua Germana, ubi, ob conpirationem animorum quæ erat inter illos, poterat esse securus, tractandum se magis ab eâ ad modum Magdalensæ, quam Marthæ. His non obstantibus quantumcumque rogaretur, & licet in ejus domo sæpè versaretur. Dominus Franciscus filius suus secundo genitus sibi per dilectus; numquam induci potuit, ut iret, nisi fortassè unis vicibus, ut suis Superioribus obsequeretur; & tum tam frigidè se gessit, & animo tam distracto, & aliis cogitationibus occupato, quasi esset à se distitus, & ut volebat S. Antonius,

nius,

pius, esset Monachus extra cellam, videreturque piscis extra aquam. Quin imo quando ille, & illa degebant Mediolani; quantumvis dicta Matrōna videret alio se non gaudere solatio, quam ex ejus conversatione spirituali; aut aliquorum ex suis filiis Religiosis; ita tamen erat ab illâ abstractus; ut subindè alia de causa egressus domo, si quaeretur à socio, an non vellet eâ occasione uti ad invisendam sororem? responderet: non certè: quia esset perdere tempus. Cum esset missus Genuam, ac ibi multis mensibus subsisteret, numquam accedebat ædes suorum consanguineorum, aut propinquorum ad eos invisendos, nisi ob aliquod officium misericordiæ & Charitatis; cujus instinctu multo tempore de industria astitit sedulo Dominæ Matri suæ in morbo & morte; nec voluit interea immiscere se negotiis ullis familiæ, prout fecisset alibi: sed solummodo impendit se salutis & devotioni illius animæ, quæ istis pietatis obsequiis consolatissima ex hac mortali Vita migravit ad immortalem. Cæterum ex

humanitate, quamvis intra terminos Religiosis non dissentaneos, non ibat quemquam visitatum, dicens habere se rationes, quare sibi magis, quam cuilibet alteri, maximè Genuæ conveniret ab omni simili urbanitate abstinere: unde per æstatem concionanti in templo nostro quod habemus Albari, cum insinuatum esset à Superiore moris esse, & consultum Ecclesiastæ, visere personas eminentiores, nobis magis addictas & devotas: ne obedientiæ se subduceret, paruit: aliquot earum cum ipsomet Superiore adivit; atque ita se gessit demissè, ut apud illos Dominos non solum benevolos erga Societatem, verum etiam familiariter notos, & veteres amicos, cum quibus paucis ante annis fuerat familiariter conversatus, & nominatim, in domo Marchionis Rodolphi filii sui; manserit vacationi internæ intentus, & abstractus; & tam parcè locutus fuerit, & se ostentaverit, quam faceret minimus Frater Coadiutor in socium assignatus. Fuerunt illi actus mortificationis multo insigniores, quam si visita-

sitationibus illis abstinuisset, in exemplum profecto Religiosis, multum dignitate illo inferioribus; laudem mereri, non tantum moderatum esse in visitationibus, verum etiam in usu libertatis, quam existimabat se dedecere. Negotiis & commodis suorum propinquorum, etiam filiorum tantum supersedebatur, quantum sibi licitum erat & possibile: multoque magis aliorum, quibus minus erat obstrictus. Hinc factum quod cum versaretur Bononiæ, & ibi curaret nescio quæ, pro quibusdam suis propinquioribus amicis, se ostenderit tam ab illis alienum, ut scripserit prudens quidam Religiosus, quod viderentur illi consanguinei sui adinstar istorum, quos sibi olim quidam Sanctus fabricabat, ex nive masculos; & quod cum necessariis suis, & eorum rebus valedixisset, indicium esse videretur morientis in eo tam piæ, & præclaræ ex natura & virtute propensionis, egentibus benefaciendi; quia cum esset Genuæ, & recurrerent ad illum egeni & calamitosi, quorum multos reliquerat pestis, ut sua intercessione
impe-

impetrarent aliquod subsidium ab ejus propinquis, solebat illis magna cum commiseratione, & repugnantia dicere: *Fratres mei, non sum ego jam amplius is Antonius Iulius Brignole, qui fuit; non habeo apud illos auctoritatem. Non sum Dominus bonorum, & facultatum eorum. Tædet me ipsorum. Sed si meo consilio stare velitis, vos ipsi eos accedite. Si pii sint, & justi, vobis succurrent.* Displicebant illi plurimum tales interpellationes, quæ illi occurrebant pro rebus temporalibus vel amicorum, vel aliorum. Eaque de causa, atque ex aliis motivis, quæ aut per se, aut ex sua viva apprehensione, quando Genuæ degebat, vehementer eum affligebant; aut etiam ex virtutis dictamine, quod nullum posset amplius gustum percipere ex rebus fluxis, quas tam generoso animo aspernatus fuerat, dum mundo nuntium mitteret; tum etiam ut se prorsus liberaret ab affectu amicorum, & patriæ, valdè invitè ibi morabatur, quod quidem in pœnis annumerabat, & ita ei molestum erat, ut scripserit non semel esse se in perpetua inquiete-

quietudine, quæ illi tollebat attentio-
nem, & sapidam applicationem erga
exercitia spiritus, & surda quasi lima
vires corporis cum sensu aspero attere-
bat. His tamen non obstantibus tam
erat sui Dominus, ut quoties illi injun-
geretur Genuam se conferret, semper
promptissime eo properaret; sive ad
verbi Dei prædicationem, sive ad alia
munia, licet sentiret tantam repug-
nantiam ut diceret se malle proficisci
in Indias Occidentales; & vero serio
cogitabat eas expetere: etiam ea prop-
ter, ne posset amplius mitti Genuam,
& se tam magno locorum intervallo
sejungeret, ubi nihil novorum audi-
ret, de illis, quæ tantoperè fastidie-
bat. Sæpe sæpius, ut minimum in
mente versavit cogitationes, ut effica-
citer à Superioribus peteret, si ad glo-
riam Dei esset, permitterent sibi sem-
per degere quam longissimè remotum
à Patria. Scribens ergo ad amicum con-
sili gratia ita ait. *Secundum experien-
tiam quam habeo, nullum aliud superesse
mibi remedium reor quo jucundè vivere
possim: puta: quo longius abero Genua, tan-*

to plus letabor. Loquor de letitia quietis sensibilis. Quid jam melius est? an recusare fortè, an perseverare in ista cruce? qua amaritudine afficit spiritum, & non potest non redundare in corpus: ut in me verum fiat illud: spiritus tristis exsiccat ossa: nihilominus sum paratus, & iugo obedientiæ actutum collum submitto. Et in alia epistola conjungens simul molestiam & resignationem, ita loquitur. Contigit quod turbatus fuerit animus, ob certa quædam eventa quæ me vexarunt; ex quibus apparet, quod nulla re gaudere valeam quin semper interius affligi me sentiam, nisi sim longè Genuâ remotus. Vsu didici id unicum esse remedium ad quietem; si illi tamen qui me gubernant, arbitrentur non esse consultum, ut illa fruatur; persuadebo mihi Dei esse voluntatem, ut illam crucem feram, & humeros illi subdam; non tamen sine gravi sensu. Quia quantumcumque conor per partem Superiorem, voluntatem meam conformare divinæ; non possum equidem cohibere rebellionem partis sensibilis. Sed expeto aliorum precibus adjuvari, quo meæ molestiæ & labores non separent me à Deo, sed magis cum illo

conjungant. Ejusmodi erat fortitudo animi in P. Antonio Iulio, quam non nemo fortasse parum exercitatus in soliditate virtutis, credet defectum exiguæ mortificationis, illam, quem Pater vocabat rebellionem partis sensibilis & turbationem animi. Verum si quis taliter sentiat, recordetur Angeli Sathanæ, qui datus erat Apostolo, & teneritudinis Sanctorum in separatione & morte suorum, quos efflictim diligebant: & facilè videbit, quod sit discrimen inter apathiam stoicam, & mortificationem Christianam, quæ non tollit sensum, sed negat consensum: quanto enim acrius sensit animus impressionem naturalis displicentiæ, tanto magis heroicam reddit fortitudinem. Non solum in sustinendo sensualitatis impetu, sed etiam in quærendâ ferâ illâ indomitâ, & provocandâ ad certamen. Post illam lentam quidem, sed præclariorem victoriam quam de seipso reportabat P. Antonius Iulius, videri poterant, minoris momenti, nonnullæ breves & actuales, quæ sequutæ sunt. Operæ pretium tamen erit

erit hic producere, quid post castigatum erga consanguineos & filios affectum fecerit, ut eum erga partus ingenii, & opera mentis, in quibus exantlandis se exhauferat, vel extingueret, vel refrænaret. Dum habitaret in Domo Professâ Mediolanensi, & diceret per Adventum, perierat ingens fascis scriptorum, quæ complurium annorum improbo labore collegerat, pro materia concionum. Obviam factus isthic uni è Nostris dixit, an ignoras infortunium quod mihi supervenit? cumque animadverteret eum compassione commoveri; sive ut se corrigeret, sive ut ostenderet se doluisse de re nihili, subiunxit: Cogita utrum debeat me poenitere, qui quotidie me sæpius offero Deo in Sacrificium, & præsto sum pro illo mille mundos, si haberem, perditum ire, si Deo jacturam paucorum scriptorum devoveam? Et fuit sane mirum, quod de se tantum proferret: sed Deus posuit in ore ejus hæc verba, ut alter actus illos apprehenderet, quibus in se reflectebat. Deus autem contentus hac

hac resignatione, ita suaviter res dispo-
suit, ut collectanea hæc fuerint brevi
post reperta. Quid jam dicam de in-
numeris aliis ingenii sui foetibus, quos
composuerat, & impigro studio elabo-
raverat in sæculo, eduxeratque ad
tantam perfectionem, & elegantiam,
ut calamus ejus famæ pennis pervola-
verit ad celeberrimos scriptores Italos?
Antequam Deo se arctius in Religione
consecraret, severum de iis instituit ju-
dicium, & eos, qui prælo editi evase-
rant rigorem suæ justitiæ, neque po-
terat recuperare, omnes exilio multa-
vit & proscripsit, & ut filios adulteri-
nos, & abortivos execratus est, &
publicè per omnia pulpita proclamari
fecit, pro damnatis. Contra alios, qui il-
li supererant in domo, fulminavit cen-
suram, si essent vel modica vanitate,
& levitate aspersi, ut igne absumeren-
tur. Tantum reservavit pauculos, qui
videbantur illi magis tolerabiles, erant-
que, prout ipsemet exposuit Patri suo
Spirituali, quem consulebat in omni-
bus; quædam Satyræ morales, & sex
poëmata versus heroici, mixti armis,

R

&

& amoribus; sed honestis; nec non quædam soluta oratione, in quibus erat quid Menippæum, & vitia perstringebantur; omnia Italicè conscripta, & hæc ipsa tamen quia erant illi suspecta, rogabat, quid iis esset illi faciendum? Ut autem ordinatius de illis judicari posset, quia prius non distinxerat benè in partes, quid illis fieri conveniret, chartæ commisit in hunc sensum. *Distinctionem, quæ circa illa scripta sumi potest, videtur mihi in tres partes dividi posse. Primo ut maneant, & retineantur prout sunt. Id autem nullo modo reor conducibile: eo quod non gesserim me in eis describendis, quæ vanitatem redolerent, ut à peccato excusari possim, saltem veniali: Secundus modus est, ut omnia simul in unum cumulum congesta, Vulcano tradantur, quod esset Sacrificium absolute generosissimum, & Deo gratissimum. Et mihi dicitur pars superior faciendum: verum enimvero se opponit natura, ne cogar prorsus destruere, quod mihi non parvo labore sterit: & foriè minus malum est, inter ea, quæ mea infirmitas committere possit. Quin & incidit mihi dubium, an*

non,

non, si ea retineam, poterunt mihi aliquando venire usui in rem bonam, & statui meo consentaneam; unde sensum haberem postliminio me ea concremasse. Tertia divisionis pars est, aliqua inde posse eximi, qua mihi poterunt servire pro lectionibus Sacris, aut alia functione religiosa, & reliqua igni tradere. Hæc cum consignata à me essent in manus cuiusdam, cui Superior iudicium commiserat. In hoc ipso verebar inesse plurimum amoris proprii, & quod eo ipso tempore, quo poteram messem inferre in horreum Domini, tum me non impenderem rei, quæ ex radice sua esset prorsus Sacra & divina. Nullum tamen alterum intuitum admittebam, quam ad debitum, cui ex voto eram obstrictus; nempe ut unice respicerem ad hoc, quod judicarem ad maiorem Dei gloriam, & bonum meum spirituale esse conducibilis; quod cum auxilio Domini accurate exequar, quia mihi decretum est obsequi Sanctæ ejus voluntati. Pater Spiritualis rescripsit: iudico melius in Domino non destruere templa profana, sed convertere in cultum Dei. Huic rescripto acquievit, & adeo submitit voluntatem, & intellectum, ut postea

ne cogitaverit quidem de illis abolendis. Atque ita isti scrupuli manserunt sepulti, usque ad mortem in illius corde, qui eos absterferat. Hæc erat celsitudo animi, qua spectabat, imò dedignabatur res sibi maxime caras, non reservans sibi vel unum oculum solum; & perfectius ambos istos duos animæ devotæ convertens in beneplacitum Dei solius. Adeoque quemadmodum dicitur quod *Deus tranquillus, tranquillat omnia*, sic Dei servus tranquillus, ipse, habebat virtutem tranquillandi animos, & suam pacem communicandi aliis; ostendendo illis, quam viles & despicabiles sint res illæ, quæ perturbant, indigna admitti à magnitudine animi Deo consecrati. Transibat aliquando Cræmonam, & offendit quosdam in Collegio, qui inter se dissidere videbantur, sensit aliquam perturbationem, quia putabat inter Religiosos dedecere omnem alienationem animi, tamquam eam, quæ scintillam periculosam proicere posset majoris passionis; unde incendium gravius alimentum sumere posset.

Quam-

Quamobrem, ipsè ex motivo charitatis se interposuit, ut difficultatem conaretur superare, studens ex dictamine virtutis, unam partem alteri conciliare; & vero feliciter. Evenit enim P. Antonio Iulio quod fuerit instar ro-
ris placidi, qui mitigaret omnes passiones, dulcibus atque validis argumentis inspirans animis spiritum charitatis & concordiae, & desiderium non perdendi summum illud bonorum, ob res nullius pretii, & contentiones frivolas. Confirmavit igitur in Sancto suo decreto illos, qui parati erant cedere: atque ita serenitas pacis restituta est, & exhortatus est ipsos, quemadmodum olim S. Barnabas, *in proposito cordis permanere in Domino*. At-
qui vim habuit ejus adhortatio ob opinionem, quam conceperant de ejus probitate. Ut autem adlaboraret stabilitati illius, quam procuraverat tranquillitatis; cum deinde pervenisset Mediolanum, Superiores certiores fecit, quam laudabiliter ex virtute fecissent illi, qui maluissent cedere, quam contentiosum funem trahere,

multum illos deprædicans, quod postposuissent sua commoda caritati; Recepit dein ab iis litteras, quibus sibi congratulabantur, & multum sibi consolationis accessisse ex facto illo testabantur. Alia vice quidam Pater qui ægritudine animi laborabat, propterea quod alii ab eo requirerent rem, quam putabat à ratione alienam, & sibi in exequutione difficilem; adeoque non sine lucta superandam. Ivit quæsitum P. Antonium Iulium, ut solatium apud eum inveniret, & impetraret opem orationum ejus, in quibus multum fiducia posuerat, narravitque ei suam afflictionem, ejusque causam. E vestigio P. Antonius Iulius prorupit in hæc verba. *O mi Pater multum compatior illis secularibus, qui se vident intricatos angustiis, ob adversitates abortas in sua familia!* quo responso, etsi primo intuitu, desperato, ipsè valde caute, & prudenter tetigit concentum organi, quod facilè possit dissipare phantasiam Religiosorum ex consideratione, quam sint parvæ eorum tribulationes, si comparentur cum iis, quas

quas patiuntur mundani homines. Poterat certe apud Patrem istum esse vice modestæ correptionis, licet istis verbis non intentæ. Quippe habebat parentes necessitate & penuria pressos, quos P. Antonius Iulius aliquando magnâ Charitate sublevaverat. Attamen passioni Patris applicabat, proprium & opportunum, & efficax, & leniens pharmacum, si quidem satis erat videre quam esset compositus, & in suis passionibus domandis esset eruditus, ut in aliis eas moderaretur. Atque hæc sunt pauca illa indicia, quæ sunt observata, ut mortificatarum in eo passionum notitia extaret.

Verum cum sint passiones omnes, quasi impetus & operationes, quantumcumque sint refrenatæ, mortificatio earum non potest tam in faciendo cognosci quam in non faciendo: in quo concordat, universale, testimonium eorum, quæ in P. Antonio Iulio comperta sunt. Ipse enim noverat cum tanta solertia cohibere illos suos motus, ut numquam percipi posset, vel minimum eorum murmur intus,

vel minimus sibilus foris. In Cholera quis illum vidit umquam, vel motibus qui imprudentibus suboriuntur, & vocantur à Theologis primo primi, utpote iudicium rationis prævenientes? Quando umquam se ostendit involutum sermonibus recreationis, cibi, & potus, commoditatis, satisfactionis non solum superfluae, sed etiam congruae & necessariae? Quibus umquam se ostendit offensum? quando verbis negantibus, tergiversatione, significatione alicujus tolerantiae perturbatum se prodidit? Quando umquam questus est de doloribus, itineribus, cubiculo, morbo, qualibet res ei sufficiebat: omne cubiculum commodum, omne edulium sapidum, omnis functio arridens, omne consortium dulce, omnis provisio abundans illi erat. *Sedebat solitarius & tacebat, quia levaverat se super se.* Vix audiebatur nisi in suggestu, sicut David sapientissimus in cathedra, sed extra eam in suo angulo *tenuissimus ligni vermiculus.* Quæ moderatio sui velle, & modestia in agendo, fecerunt

runt illum magnum & celebrem coram Deo, & mundo: eoque non potuit pervenire, nisi acquisitione laboriosa, & generosa mortificatione, ac Dominio perfecto omnium suarum affectionum.

C A P V T X I.

Mortificationes corporales P. Antonii Iulii.

VT transeamus jam à mortificatione spiritus ad mortificationem corporis; magna admodum fuit animositas, quâ usus est in tractando corpore cum summâ austeritate; cuius affatim habuit copiam in variis tolerantia occasionibus, aliis quidem compluribus Religiosis communibus, & usitatis; sed in illo cumulatis & geminatis ob circumstantias peculiare, per quas Christus Deus, & Dominus noster eum dignum faciebat duplici honore in patiendo pro ejus amore, Interea quo se fatigabat *in verbo & doctrina*, affligebat se geminatè in laboribus